

A 2019/2020-as tanév első félévét Kolozsváron töltöttem, a Babes-Bolyai Tudományegyetem Valláspedagógiai Karán és a bölcsészkaron hallgattam órákat.

Számomra nagyon tartalmas volt ez a félév. Sokat segített a dolgon, hogy nem úgy mentem oda, hogy senkit nem ismertem, korábbi félévben voltak Budapesten onnan hallgatók, akikkel jóban lettem (az egyik lányról az is kiderült, hogy szegről-végről rokonok vagyunk, tényleg megéri ismerkedni☺). Ők nagyon sokat segítettek abban, hogy be tudjak illeszkedni, és jól érzem magamat ebben a félévben. Nélkülük egészen bizonyosan nehezebb lett volna boldogulnom.

Egyébként a segítőkészség nemcsak rájuk, hanem a Valláspedagógiai Kar dolgozói, oktatói számára is igaz. Mindenben igyekeztek a rendelkezésemre állni, ha valami kérdésem volt, nemcsak az egyetemi tanulmányokkal kapcsolatban, hanem azzal is, hogy mi hol van a városban, ha valamit nem tudtam, rögtön mondták, hogy merre találok bizonyos helyeket. Számomra a tanórák mellett talán ez volt a legszimpatikusabb. Kevés órát vettem fel, abból a kevésből is több este 6-tól kezdődött. Kicsit féltem, hogy majd nagyon fáradt leszek, de egyáltalán nem voltam: nagyon izgalmasak voltak az órák, így végig tudtam figyelni, nagyon lelkesítettek ezek az órák. Az oktatók is nagyon készségesek, rugalmasak voltak, megértették, hogy nemcsak ott kellett teljesítenem, hanem Pesten is vannak kötelezettségeim.

És a segítőkészség vonatkozik még azokra az emberekre is, akikkel egyéb adminisztratív feladatom volt. Többek között, a román SIM kártyám ügyintézésére gondolok, aki egy román lány volt, de beszélt magyarul, és nagyon segítőkész volt. Egyébként a városban bár kevés helyen beszélnek magyarul, angolul szinte mindenki tud, és soha, semmilyen negatív megkülönböztetés nem ért azért, mert magyar vagyok.

Kolozsváron a közlekedés, az utcán való boldogulás volt talán a legnehezebb a számomra. Naiv voltam, mikor azt gondoltam, hogy ez csak egy kisváros: habár tényleg nem egy Pest-méretű város, de nagyon túlszűfolt. Néhol nem lehet megállni a járdán, amikor piros a lámpa, annyian vannak, ez a túlszűfolt az autós közlekedésre is igaz: sok helyen rendőrök irányítják a forgalmat, annyi autós van. Mikor először hazajöttem Pestre, teljesen meg voltam lepődve, mi ez a néhány ember, aki az utcán kószál. Kolozsváron sokkal kisebb helyen van nagyon-nagyon sok ember, így számomra talán ez az egy nehézség volt. De igazából ezt is meg lehet szokni.

Összességében nagyon pozitív élményekkel emlékszem vissza az ott eltöltött félévemre. Hálas vagyok azért a sok élményért, tapasztalatért, ismeretért, barátságért, amit a félév folyamán szereztem. Alapjáraton egy nagyon zárkózott ember vagyok, aki nagyon nehezen lép ki a komfortzónájából, így nekem ez az út egy nagy falat volt. De teljes mértékben úgy gondolom, hogy megérte, így bátorítok mindenkit, hogy menjen Erasmusra, hiszen tényleg csak fejlődni tud az ember egy ilyen tanulmányút során.

Nagy Kinga, nagykinga11@gmail.com